

Ja a svet okolo

Je marec 2020. Svet okolo nás sa tento mesiac spomalil. Podme ale pekne poporiadku.

Žijeme v dobe digitálneho rozmachu, digitalizácia a technológie menia súčasný svet v pomere využívania technológií, prístupu k nim a v tejto súvislosti k zmene ľudského správania. V tejto dobe nám všetky technologické vymoženosti umožňujú vykonávať mnohé veci z pohodlia domova, či je to nákup potravín, oblečenia, tovaru, nákup leteniek, zarezervovanie hotela, bankové prevody alebo mnoho ďalších. Pred pár rokmi boli tieto veci pre ľudí nepredstaviteľné. A práve preto sme sa my ľudia vzájomne vzdialili.

Z pohľadu študenta (čiže mňa) je možnosť nájsť si učivo na internete veľmi jednoduché. Nevieť si predstaviť, z rozprávania mojich rodičov poobedia strávené v knižnici, hľadaním témy, ktorej nerozumiem. Fakt je to, že tento ušetrený čas strávim na sociálnych sieťach, kde je ten život od reality veľmi vzdialený. Slová môjho tatina: „Never všetkému čo vidíš v televízií a nie to ešte na sociálnych sieťach.” ma sprevádzajú mojim životom. Na druhej strane vďaka internetu môžeme byť spojený aj s blízkymi, ktorí sú na rôznych kontinentoch. Nakoľko ľudia majú možnosť cestovať a spoznávať nové krajiny, tak to využívajú. Mnohí ľudia chcú navštíviť čo najviac krajín, vidieť svet a spoznávať nových ľudí. Ja sama mám rada čas strávený v zahraničí, spoznávaním nových kultúr a tradícií danej krajiny.

Ale tento mesiac sa všetko zmenilo. Svet zasiahla pandémia-koronavírus. K dnešnému dňu liek na tento vírus nebol ešte vynájdený. Stúpa počet nakazených ale aj mŕtvych. Život sa spomalil a úplne zmenil. Musíme si zvyknúť na novú realitu, pretože tento vírus sa šíri celým svetom. Vzhľadom na to, ako rýchlo pribúdajú nové prípady, aj ľudia samotní si začali uvedomovať vážnosť situácie. Doposiaľ svet okolo nás nemal skúsenosť s pandémiou takéhoto globálneho rozmeru. V niektorých krajinách vyhlásili mimoriadny stav. Školy, škôlky, divadlá, kostoly a nákupné centrá sa zatvorili. Ulice, ktoré boli preplnené ľuďmi a dopravnými prostriedkami teraz zívajú prázdnotou. Študenti (ja) sme ostali doma na samoštúdiách a vďaka internetu sme v spojení so svojimi učiteľmi, od ktorých dostávame materiály na štúdium. Pravdu povediac doma je to náročnejšie-rodičia sú nekompromisní-každé cvičenie si musíme vypracovať a nie je nám tolerovaná naša lenivosť.

Čo som si uvedomila na začiatku tejto pandémie? Niektorí ľudia sú veľmi netolerantní, sebeckí, nemyslia na iných. Zopár jedincov dokáže vykúpiť dezinfekčné prostriedky a základne potraviny ako keby okrem nich, nikto nič nepotreboval. Kvôli takýmto ľuďom

svet začal panikáriť a podľahol davovej psychóze.

Na druhej strane lekári bojovali o životy ľudí, boli si nápomocní a dokázali prísť na pomoc z oblastí, ktoré mali najhoršie za sebou - aj napriek tomu, že sami boli unavení a vyčerpaní. Ľudský život bol pre nich na prvom mieste. Nanešťastie sa stretávali s prípadmi, kedy človeku už nevedeli pomôcť. A ja s nimi súcitím.

A práve tieto dni ma utvrdili v tom, že tento svet je jedinečný, že skutočne slová A. Einsteina sú aj v dnešnej dobe na mieste: „ SVET POTREBUJE ĽUDÍ, KTORÍ ŽIJÚ SRDCOM.“ Vidíme, že ľudia ak chcú, vedia si navzájom pomôcť. Nenávisť, egoizmus a ľudská nenásytnosť išli stranou. Prejavili sa tie lepšie vlastnosti, ako ochota pomôcť, tolerancia, ohľaduplnosť atď.

Dúfam, že aj po skončení tejto pandémie ľudia nezabudnú na svoje dobré vlastnosti, ale budú ich ďalej rozvíjať, aby svet okolo nás (mňa) bol výnimočným miestom pre život.